

ת"פ 53619/10/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 53619-10-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאוי
המבקש	פלוני
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול כתב האישום שהוגש כנגד המבקש בטענה של הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **איומים**, עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, עבירה על סעיף 275 לחוק; **תקיפה סתם - בן זוג**, עבירה על סעיף 382(ב) לחוק **שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר**, עבירה על סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), [נוסח משולב], תשכ"ט-1969, (להלן: "**הפקודה**").

מעובדות כתב האישום עולה כי במועד הרלוונטי, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג מזה שלוש שנים.

ביום 29.6.19 בשעה 08:54 או בסמוך לכך, בכביש 57 בין תנובות לצומת קלנסווה (להלן: "**המקום**") במהלך ויכוח בין הנאשם למתלוננת לגבי בחירת מקום בילוי, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שניסה להוציאה בכוח מהרכב, תוך שהמתלוננת מנסה להתנגד לו והנאשם דוחף את המתלוננת.

בהמשך לאמור, הגיעו למקום עירן סגל (להלן: "עירן") ותומר וינשטין (להלן: "תומר") אשר רכבו על אופניים. עירן צעק לנאשם שיעזוב את המתלוננת, והנאשם החל להתקרב לכיוון עירן ולאיים עליו כי ירביץ לו ויפוצץ לו את הפנים.

בהמשך, עזבה המתלוננת את המקום ולמקום הגיע אדם נוסף, ברכב שחור, שזהותו אינה ידועה למאשימה. אז, פנה הנאשם לאדם הנוסף ואמר לו "תחזיק אותי שאני לא אפוצץ אותו שאני לא יהרוג אותם".

בהמשך לאמור, לאחר שהגיעו שוטרים למקום וביקשו לעצור את הנאשם לתחנת המשטרה סירב הנאשם להתלוות אליהם. בעת שניסו השוטרים לעצור את הנאשם, סירב זה לצאת מהרכב, החל לקלל את השוטרים נצמד בגופו אל גוף השוטר אביעד הלוי והחל לדחוף את השוטר בעזרת גופו תוך שהוא צועק לעבר השוטר "שרמוטה יא בן זונה תוריד את היד... אך תיגע בי מה אתה... יא שרמוטות...". השוטר אביעד הלוי ניסה לעצור את הנאשם תוך שהנאשם מתנגד בכוח רב למעצר ומנסה לנגוח באמצעות ראשו בשוטר, ומפריע לשוטר לבצע את תפקידם.

טענות המבקש

בבקשה שלפני, טענה ב"כ המבקש כי המבקש ציין בחקירותיו כי הוא זה שהותקף על ידי השוטרים שהגיעו לעצרו, ופעלו נגדו באלימות קשה, מיותרת ואף משפילה, אשר הביאה אותו למצב לחץ בו נאלץ להתנגד למעשי השוטרים. הסנגורית הוסיפה, כי נוכח תלונותיו של המבקש, תיק החקירה הועבר לטיפול היחידה לחקירות שוטרים (להלן: "מח"ש").

ב"כ המבקש ציינה כי כעבור כחודשיים, ביום 19.9.19 נתקבל אצל המשיבה "אישור שפיטה", לאחר שמח"ש הודיעה כי תיקו של המבקש נגנז עקב "זניחת התלונה", וזאת בהתבסס על פניה טלפונית אל המבקש שבמהלכה ויתר, כביכול, על בירור התלונה.

להודעה הנ"ל צורף "מזכר טלפוני" ששמו ומספר הטלפון של המבקש רשומים בו, ובנוסף תאריך הפניה והשעה: 7.8.19, 11:45: "אינו מעוניין להתלונן".

ב"כ המבקש מסרה כי ביום 12.7.20, פנתה למח"ש בבקשה לקבל את החומר המצוי בתיק הנוגע לתלונה, בדגש על אסמכתאות בדבר פניות שנעשו אל המבקש, או ראיות המעידות על כך שזנח את התלונה. מח"ש מצידה השיבה כי אין בידיה חומר נוסף פרט לחומר המשטרתי והמזכר בדבר שיחת הטלפון שנעשה עם המבקש.

לגישת ב"כ המבקש, להמצאת הזימון למתלונן, היינו למבקש, חשיבות רבה ביותר. הזימון מודיע למתלונן כי קיימת לו הזכות לשטוח טענותיו וראיותיו כנגד התנהלות השוטרים, ובכך לממש את זכותו להליך הוגן. שעה שהזימון לא נשלח כראוי או שלא נשלח כלל, אזי לא ניתן למתלונן יומו בפני היחידה החוקרת.

ב"כ המבקש הפנתה להנחיית פרקליט המדינה 2.18 שעודכנה לאחרונה ביום 18.8.20 וכתרתה: "מדיניות התביעה בתיקי חקירה בהם חשוד בביצוע עבירה כלפי שוטר מתלונן על שימוש בכוח מצד השוטר". לטענתה, נקבע במפורש כי לאחר העברת התלונה למח"ש "יימסר לאזרח מכתב מאת מח"ש, המיידעו בדבר הצורך בהתייצבותו במשרדי מח"ש לצורך קידום הטיפול בתלונתו".

הסנגורית הוסיפה והפנתה לרע"פ 3588/16 אלקובי נ' מדינת ישראל, (להלן: "רע"פ אלקובי") שם הדגיש בית המשפט העליון כי "הפרקליטות הודיעה ובית המשפט המחוזי תיעד שכיום יש מעקב אחר שליחת המכתבים ממח"ש למתלוננים לעניין זכאותם להגיש תלונה מפורטת, מה שלא נעשה בעבר", ובהמשך אף עיגן את החובה לבצע מעקב זה.

ב"כ המבקש מסרה כי כעולה מתגובת מח"ש לפנייתה, לא נשלח למבקש כל מכתב המציין את הצורך בהתייצבותו במשרדי מח"ש לשם קידום הטיפול בתלונתו. הסנגורית הדגישה כי על אף טענה מח"ש בדבר קיום שיחה טלפונית עם המבקש, הרי שהאחרון מכחיש קבלת שיחת טלפון שכזו וטוען כי לא נעשתה אליו כל פניה, בין אם טלפונית ובין אם

אחרת, מצד מח"ש, לשם בירור תלונתו.

הסנגורית הוסיפה וטענה כי קיום שיחת טלפון, כנטען ע"י מח"ש, וזאת חלף פנייה בכתב כמתחייב על פי הנחיית פרקליט המדינה ובניגוד לה, גרמה לתקלה חמורה וסיכלה למעשה את האפשרות לברר אם ההודעה אכן הועברה למבקש, אם לאו.

הסנגורית הפנתה להלכה שנקבעה בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', דוקטרינת ההגנה מן הצדק, וטענה כי דוקטרינה זו עשויה לחול במקרים בהם קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. לטענתה, הפגם בהתנהלות מח"ש, הינו פגם מהותי היורד לשורשו של העניין, מאחר ומח"ש פעלה, כאמור, בניגוד להנחיית פרקליט המדינה, ובכך התנערה מחובתה לחקור ולחשוף את האמת בנושא רגיש של אלימות שוטרים.

הסנגורית הפנתה לפסיקה הרלוונטית לעניין חשיבות המצאת הפניות של מח"ש והמעקב לאחר המצאת הפניות הללו, כאשר בענייננו אף לא נשלחה פניה בכתב.

לגישת הסנגורית, בחינת המקרה דנן על פי הלכת בורוביץ' מוביל למסקנה כי הפגם כאן הוא פגם חמור וקשה אשר פוגע בזכות השוויון, בזכות ההליך הוגן, באינטרס הציבור ובאמון הציבור בשלטון החוק. על כן, הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי בתיק זה, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

הסנגורית הפנתה לרע"פ 959/15 שליבי נ' מדינת ישראל, שם קבע בית המשפט העליון כי ייתכנו מקרים בהם הפרת הנחייתו של פרקליט המדינה תוביל לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק ויש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות.

לטענת הסנגורית, בעוד שתלונות השוטרים נחקרו ואף הוגש כתב האישום כנגד המבקש, טענותיו של המבקש כנגד השוטרים לא התבררו כלל. סגירת תיק התלונה מבלי להידרש לגרסתו המפורטת של המבקש מהווה פגיעה בעיקרון השוויון בין האזרח לשוטר.

מעבר לפגיעה הנ"ל, מוסיפה וטוענת הסנגורית, קיימת גם פגיעה בזכות החוקתית להליך הוגן. המבקש לא זכה למסור את גרסתו בפני הגוף המוסמך, לא זכה להציג את ראיותיו ולברר את תלונותיו במקביל לתלונות השוטרים. המבקש נחקר תחת אזהרה בעוד שהשוטרים לא נחקרו.

הסנגורית הפנתה ת"פ 20464-12-13 מדינת ישראל נ' מוסבט ואח', שם נקבע כי מתן קדימות לבירור תלונתו של שוטר במסגרת הליך פלילי בטרם מתבררת תלונתו של אזרח, מהווה פגיעה במידה העולה על הנדרש בזכויותיו החוקתיות.

עוד הפנתה לת"פ 14063-12-14 מדינת ישראל נ' סואעד, שם נקבע:

"המחדל בפעולת הרשות גורם במקרה זה לפגיעה ממשית ביכולתו של הנאשם להתגונן. גרסתו לא נבדקה. הנאשם מסר גרסתו בתחנת המשטרה בלבד, תחנת המשטרה בה משרת השוטר אשר על פי טענתו תקף אותו ועל פי טענת השוטר דחף אותו והפריע לעיכובו ומעצרו. אין לקבוע כי הרשות פעלה בזדון, אך מצטיירת על פניו תמונה של זלזול בגרסת ובתלונת האזרח."

נוכח כל אלה, ומבלי להקל ראש במיוחס לנאשם בכתב האישום, טוענת הסנגורית כי מדובר במקרה חריג שבו נפגעו זכויותיו של המבקש בצורה קשה ובלתי הפיכה ובאופן שמכריע את הכף לביטולו של כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

תגובת המשיבה

המשיבה בתגובתה עתרה לדחות את הבקשה על הסף.

המשיבה השיבה וטענה כי כתב האישום כנגד המבקש הוגש לאחר שהתקבל אישור שפיטה במשרדי המאשימה, מאת מח"ש, לפיו תיק מח"ש נגזר בשל זניחת התלונה.

המשיבה הוסיפה כי מח"ש פעלה באופן יזום ומתועד עת יצרה קשר עם המבקש ועדכנה אותו באשר לפתיחת התלונה במשרדיה ופעולה זו תועדה במזכר.

משכך טוענת המשיבה כי פעלה כדין.

המשיבה טוענת כי השגת המבקש על החלטת מח"ש אמורה להיות בדרך של ערר לפי סעיף 64 לחסד"פ, ולא במסגרת ההליך הפלילי והערכאות הדיוניות במסגרת הליך פלילי אינן מהוות ערכאת ערר על החלטת מח"ש או התנהלותה.

לטענת המשיבה, על אף הכחשת המבקש קיום שיחה טלפונית עם נציג מח"ש, קיים מזכר המתעד את השיחה ומספר הטלפון הרשום במזכר, זהה למספר הטלפון שנרשם בחקירותיו של המבקש ומופיע גם על גבי כתב האישום.

באשר להנחיית פרקליט המדינה מס' 2.18 אליה הפנתה ב"כ המבקש, טענה המשיבה כי הנחייה זו שונתה ביום 18.8.20. לפי נוסחה הקודם על התובע חלות שתי חובות, האחת: שליחת החומרים ובכלל זה תלונות האזרח למח"ש כפי שזו עולה בחקירתו והשנייה קבלת אישור שפיטה.

המשיבה ציינה כי אין מחלוקת כי חומרי החקירה כאן הועברו לבחינת מח"ש וכי התקבל אישור שפיטה עובר להגשת כתב האישום. לראיה, צרפה המשיבה מזכר המעיד על העברת חומר החקירה למח"ש ביום 16.7.19, אשר סומן כנספח ד' לתגובתה.

המשיבה הפנתה לע"פ 58750-12-15 **מדינת ישראל נ' אלקובי** (להלן: "עניין אלקובי"), שם ביטל בית המשפט המחוזי את החלטת בית משפט השלום שקיבל טענת הגנה מן הצדק והורה על ביטול כתב אישום שהוגש על בסיס מכתב מח"ש אודות גניזת תיק בשל היעדר תלונה אשר היווה אישור שפיטה ונקבע:

"כאשר מדובר בשלב המקדמי לפני שמיעת ראיות, המקסימום שיכול היה בית משפט לבדוק הינו האם קיים אישור שפיטה. כדי להגיע למסקנה באשר לתקפותו ומשמעותו של אישור השפיטה שהוצג, צריך היה בית המשפט לשמוע ראיות וזאת כאמור לא עשה."

הוסיפה וציינה כי בית המשפט התייחס בעניין אלקובי הנ"ל להנחיית פרקליט מדינה, הנחייה המהווה מסמך פנימי בלבד ולא הוראת חוק מחייבת. ונקבע:

"ההנחיה היא נוהל פנימי שמסדיר את עבודתה של הפרקליטות מול מח"ש ולא מעבר לכך. גם הפרה בוטה של נוהל זה לא בהכרח תקים לאזרח המתלונן הגנה מן הצדק."

המשיבה טענה כי גם מקרים בהם הוגש כתב אישום, מבלי שהועברו החומרים הרלוונטיים לבדיקת מח"ש ואף מבלי שהתקבל אישור שפיטה מטעמם, לא בנקל רואים בכך בתי המשפט פגם אוטומטי היורד לשורשו של עניין והמצדיק את ביטולו של כתב האישום (ת"פ 17396-02-17 פרקליטות מחוז חיפה נ' אורי אלון).

המשיבה הוסיפה כי גם לאחר החלטת המבחן המשולש שנקבע בהלכת בורוביץ', הרי שמדובר ב"פגם" המתבטא בהפרה של הנחייה פנימית ובעניין זה כבר נפסק כי רק במקרים מיוחדים הפרת הנחיית פרקליט מדינה תביא לביטולו של כתב אישום (רע"פ 959/15 שלבי נ' מדינת ישראל).

לשיטת המשיבה, באפשרות בית המשפט לבחון את טענות המבקש באשר להתנהלות השוטרים במסגרת שמיעת הראיות ובעת חקירתם של השוטרים (ע"פ 10726-01-11 מדינת ישראל נ' קנדרו).

על כן, טענה המשיבה כי בכל הנוגע לסמכותה, פעלה כדיון, בהלימה למול הנחיית פרקליט המדינה בנוסחה הקודם, שעמד אותה העת בפניה ובפני מח"ש, ומכאן יש לדחות על הסף כל טענה לפגם או פסול בכתב האישום המצדיק ביטולו.

דיון והכרעה

הנחיית פרקליט המדינה

הנחיית פרקליט המדינה אליה הפנתה הסנגורית עודכנה ביום 18.8.20, היינו לאחר מועד ביצוע העבירות המיוחסות למבקש בכתב האישום (29.6.19) ולאחר הגשת כתב האישום (28.10.19).

ההנחיה שהייתה תקפה בזמנים הרלוונטיים לאישום שלפני הינה ההנחיה שעודכנה ביום 24.11.2011. שם, לא קיימת חובה להמצאת מכתב מח"ש לאזרח, כפי שמחייבת ההנחיה העדכנית ליום 18.8.2020 "המייצע בדבר הצורך בהתייצבות במשרדי מח"ש לצורך קידום הטיפול בתלונתו..."

עפ"י ההנחיה בנוסחה הקודם העדכני ליום 24.11.2011 "... יוודא התובע כי תלונת האזרח (כגון הודעתו במשטרה בה טען כי הותקף על-ידי שוטר) בתוספת חומר ראיות בכללותו הועברו לעין מח"ש..."

אכן בזמנו, לא הייתה חובה למח"ש לידע את האזרח בכתב ולדרוש התייצבות במשרדם לצורך בירור תלונתו. אך הדעת אינה יכולה לקבל פרשנות דווקנית שכזו לפיה אין צורך בשמיעת קולו של האזרח, ודי בגרסתו במשטרה.

לשון ההנחיה אינה חד משמעית ואינה קובעת שדי בכך. ההנחיה מדגימה ומנחה תוך ציון "כגון הודעתו במשטרה". לא נרשם "רק" הודעתו במשטרה. תלונתו של האזרח יכולה להתברר גם בדרך אחרת שתובא לעין ו/או אוזני מח"ש.

יתרה מזו, אף מח"ש באישום שלפני, ראתה כי קיים צורך בקבלת גרסת המבקש ואף פנתה אליו טלפונית, לכאורה, לצורך בירור תלונתו.

מח"ש אף מצאה לנכון לתעד פניה זו במזכר (נספח ב' לבקשה), שם נרשם לצד התאריך 7.8.19 והשעה 11:45, כי המבקש "אינו מעוניין להתלונן".

המבקש, מכחיש כי נערכה אליו פניה טלפונית או פניה כלשהי, ומוסר כי הוא מעוניין להמשיך את החקירה במח"ש.

לאחר עריכת המזכר הנ"ל, נתקבל ביום 19.9.19 אצל התביעה המשטרית "אישור שפיטה", לפיו לאחר שזנח המבקש את התלונה, התיק נגנז, ובכך, במילים אחרות, יהיה ניתן להגיש נגדו כתב אישום, וזה אכן הוגש ביום 28.10.19.

הגנה מן הצדק

דוקטרינת ההגנה מן הצדק מעוגנת בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, ומקנה לבית המשפט סמכות להורות, בין היתר, על ביטול כתב אישום מקום בו הגשתו או ניהולו של ההליך הפלילי, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' דר' איתמר בורוביץ', פד"י נט' (6) 776, נקבע מבחן תלת-שלבי להחלת ההגנה מן הצדק: "בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות ... בשלב השלישי, מששוכנע

בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום.

אי קיומו של שלב מוקדם מייתר את בחינת השלב הבא, שכן: **"שלב זיהוי הפגם ובחינת עצמתו, שלב האיזון בין האינטרסים ושלב הסעד הראוי. מדובר בשלבים המורכבים זה על גבי זה, שהתקיימותו של המוקדם בהם הוא תנאי ליישום השלב הבא אחריו."** (ר' ישגב נקדימון, הגנה מן הצדק, פרק רביעי, מיפת לבורוביץ': הרחבת המבחן להחלת ה"הגנה מן הצדק, נבו הוצאה לאור, מהדורה שניה, תשס"ט-2009, עמ' 69).

הלכה זו נותרה בעינה גם לאחר עיגון דוקטרינת ההגנה מן הצדק במסגרת סעיף 149(10) לחסד"פ.

בבחינת השלב הראשון, ראשית אציין, כי כתב האישום הוגש כדין לכאורה ורק לאחר קבלת אישור השפיטה. יחד עם זאת, הדעת אינה נוחה לניהול הליך פלילי כנגד המבקש, שעה שכתב האישום הוגש בהסתמך על החלטת גניזת תלונה שנטען כי נזנחה על ידו, בעודו המבקש, כאמור, מכחיש זאת.

על אף הקביעה כי **"ההנחיה היא נוהל פנימי שמסדיר את עבודתה של הפרקליטות מול מח"ש ולא מעבר לכך. גם הפרה בוטה של נוהל זה לא בהכרח תקים לאזרח המתלונן הגנה מן הצדק"** (הלכת אלקובי), וגם בהתחשב בעובדה שהמשיבה פעלה כדין, שוכנעתי כי בקיום ההליך חרף "התקלה" בטיפול בתלונת המבקש במח"ש, ישנה פגיעה בתחושת הצדק וההגינות.

בתי המשפט מתחו ביקורת על התנהלות דומה של מח"ש בבירור תלונות אזרחים, אף אם לא מיהרו לקבל טענה של הגנה מן הצדק וביטלו כתבי אישום בשל התנהלות זו.

בת"פ 62212-03-16 **מדינת ישראל נ' יפרח ואח'** (6.2.18), זיכה בית המשפט נאשם שיוחס לו עבירות של איומים, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והכשלת שוטר. במהלך ניהול המשפט התברר כי כנגד הנאשם ננקט שימוש בכח מופרז מצד השוטרים, אשר כלל שימוש בטייזר שלא לצורך ובאופן פסול תוך היעדר תיעוד לכך. בין יתר נימוקי הזיכוי, מתח בית המשפט ביקורת על התנהלות מח"ש, אשר נמנעה מלפתוח בחקירה ואף נתנה אישור שפיטה כנגד הנאשם. בית המשפט קבע כי לא ניתן להתעלם מתלונת הנאשם על הפעלת כוח בלתי סביר של השוטרים כנגדו, כאשר התלונה לא נחקרה כלל וכי **"תיק מח"ש נסגר ללא בדיקה, ללא חקירה, מבלי פירוט והנמקה ראויים וסבירים לסגירתו"**.

בת"פ 30494-08-15 **מדינת ישראל נ' אילוז** (10.1.18) הורה בית המשפט על ביטול חלקי של כתב האישום בכל הנוגע לעבירה של תקיפת שוטר שיוחסה לנאשמת. ההחלטה התבססה על טעמים של הגנה מן הצדק, נוכח פגמים חמורים שנפלו בטיפול בטענותיה של הנאשמת לאליומות נגדה מצד השוטרים. גם במקרה זה נמנעה מח"ש מלבצע פעולות חקירה כלשהן לצורך בירור טענותיה של הנאשמת ובית המשפט קבע בהקשר זה כי החלטת מח"ש היא **"... תשובה גנרית שניתנה בחיפזון... ואינה מצביעה על הכרות עם התיק"**. בהמשך, הדגיש בית המשפט כי לא הייתה התייחסות ראויה לתלונתה של הנאשמת כנגד השוטרת בעוד תלונתה של השוטרת טופלה כהלכה וכי **"הצדק מחייב"**

בירור שתי הגרסאות, הן זו של השוטר והן זו של האזרח, באופן אובייקטיבי ושווה, ולא כך נעשה..."

בבחינת השלב השלישי שנקבע בהלכת בורוביץ', יש לשקול האם הסעד המתאים הוא הסעד החריג של ביטול כתב האישום או שמא ניתן לרפא את הפגם באמצעים מתונים ומידתיים יותר.

כאן מצאתי לנכון להפנות לע"פ 10726-01-11 **מדינת ישראל נ' קנדרו**, שם קבע בית המשפט המחוזי בין היתר: **"סבורים אנו כי יצירת זיקה מיידית בין מחדל בחקירת שוטרים ובין קיום של הליך פלילי מעוררת בעיות אשר ראוי למנוע"**. בית המשפט שם המשיך והבהיר כי בית המשפט הדן בהליך הפלילי יכול לזמן את השוטרים לשמוע את מכלול הטענות ויכול לקבוע, לאחר שמיעת העדויות, כי למעשה המשיב הוא זה שהותקף ולא להיפך. שם, קבע בית המשפט כי: **"ביטול כתב אישום עקב אי ביצוע פעולת חקירה במח"ש אינו הסעד הנכון ויכול גם לגרום לתמריץ שלילי להגשת תלונות סרק נגד שוטרים, באופן שבו תוצף מח"ש בתלונות וכתוצאה מאי חקירה ראויה יטענו טענות שעניינן הגנה מן הצדק"**. דברים דומים נאמרו גם ברע"פ 959/15 שלבי נ' מדינת ישראל.

בטרם יחליט בית המשפט, כאמור, לנקוט בצעד של ביטול האישום, עליו לבחון קיומם של הליכים אחרים בהם ניתן לנקוט, קיצוניים פחות.

באפשרות בית המשפט להורות על דחיית תחילת הדיון בהליך הפלילי, עד לאחר שתתברר תלונת הנאשם במח"ש. זאת, כאשר חזקה על מח"ש כי תבחן את התלונה לגופה בלי להתייחס לכתב האישום שהוגש בהליך הפלילי כנגד הנאשם.

ניתן אף להורות על קיום ההליך שמיעת העדויות והראיות, והותרת ההחלטה בידי בית המשפט אשר יקבע, בסופו של יום, בעניין מהימנות המבקש והשוטרים, ואמינות גרסאותיהם.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל ולאחר שבחנתי את מכלול טענות הצדדים, שוכנעתי כי אין לנקוט בחריג ובסעד הקיצוני של ביטולו של כתב האישום. הנני סבורה כי הסעד המתאים במקרה שלפני הוא הותרת כתב האישום על כנו, תוך דחיית מועד תחילת משפטו של המבקש עד לאחר בירור תלונתו במח"ש.

לאחר סיום בירור תלונת המבקש במח"ש, הצדדים יעדכנו את בית המשפט.

קובעת תזכורת פנימית ליום 17.10.21. במידה ותתקבל החלטה מכל סוג בעניינו של הנאשם עובר למועד התזכורת, הצדדים מתבקשים להודיע לבית המשפט בהקדם.

המזכירות תעביר החלטה זו לב"כ הצדדים ולמח"ש.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשפ"א, 30 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

